

Ode aan de boom

Tekst: Tineke Heidenis

In elke tuin zou tenminste één boom moeten staan, al was het maar alleen voor de vogels. In onze tuin staat een heel grote krentenboom van ruim 55 jaar oud. In zijn jonge fase heb ik hem opgesnoeid waardoor het een enorme boom werd. De oude takken zijn begroeid met mos waar winterkoning en staartmees hun nestjes mee stofferen. In de winter zie ik de sperwer er loeren naar prooien op de voertafel en in het voorjaar komen de goudvinken de knoppen oppeuzelen. Van buurtgenoten krijg ik elke lente te horen hoe prachtig hij weer in bloei staat. Toch maak ik me zorgen want er verschijnen ook scheuren in de takken en eigenlijk verbaast het me dat hij nog telkens weer uitloopt. Hoewel zijn kroon in de lente een bloeiend feest van bloesem vormt, vind ik hem het mooist in de herfst. Vanuit mijn bed kan ik zien hoe hij dan in de vroege ochtend op zonnige dagen een spektakel wordt van kleur. Op zich is het herfstblad niet om enthousiast van te worden, het is vaalbruin

met een pietsje kleur er doorheen. Maar dan komt de zon op die haar stralen van veraf bijna horizontaal naar de boom stuurt waardoor het blad opeens verandert in vlammend rood, alsof het in brand staat. Dat roept in mij een euforisch gevoel op als ik er naar lig te kijken. Het verkleuren van blad in het najaar vind ik fascinerend. Elke herfst loop ik een paar keer naar het winkelcentrum in ons dorp om te kijken naar het knalrode gewaad waarin een aantal esdoorns zich gehuld heeft. Je kunt het technisch goed verklaren maar dat moet je op dat moment gewoon even vergeten, genieten is genoeg. Alhoewel, is het niet een ongelooflijk proces?. Hoe een boom het bladgroen terug te trekt waardoor de oorspronkelijke kleur van de bladeren tevoorschijn komt, het opslaat en later weer hergebruikt, dat is toch een toverformule? En hoe de boom niet in een keer het blad afwerpt maar eerst een kurklaagje vormt om het proces te vertragen zodat de boom eerst nog een poosje de show kan stelen met haar kleurige herfsttooi, prachtig! Het gevallen blad dat weer

de humuslaag aanvult, waarvan allerlei organismen profiteren, is de zuiverste vorm van kringloop. Het zijn technieken waaraan geen mens kan tippen. Kale bomen schrijven in de herfst hun memoires, dan laten ze zien hoe hun takken groeiden, wie er in hun kroon een huis bouwden, geboren werden en uitvlogen. Nadat bomen in rust de winter door zijn gekomen wordt dat teruggehaalde bladgroen weer gebruikt om in de lente de nieuwe blaadjes mee te vullen. Dat is toch ongelooflijk? En wat is het dan weer genieten van dat tere prille groen. Dit alles overdenkend kom ik tot de conclusie dat het toch een mooi idee is als je daar uiteindelijk, tegen de tijd dat je oud, versleten en wellicht der dagen zat bent, een stukje aan kunt bijdragen. Opgaan in het proces en opgenomen worden in de cirkel van het leven, ik zal het er toch eens met mijn kinderen over hebben. Zolang onze krentenboom het nog uithoudt, zal ik haar dankbaar zijn en in ere houden. In onze tuin is ze onvervangbaar.